

El president Sol

José María Aznar
ha perdut el cap?
Potser ho sembla,
però no.
S'ha fet gran, s'ha fet
fidel a ell mateix
i a la significació
transcendent
a la qual aspira.
Sovint els perillosos
actes d'arrogància
de la seua última
legislatura
són qualificats
de franquistes.
Error:
ell no és franquista,
ni se sent així. És un
demòcrata absolutista.
És a dir, un rei Sol
adequat al segle XXI.

Com tantes altres persones, qui subscriu aquest text pensava que Miguel Ángel Rodríguez (àlies MAR), l'antic portaveu del Govern central, no devia de tenir tanta influència com deien sobre Aznar. Sembla raonable, si recordem les maneres de pallaso públic que tenia MAR, i aquesta austeritat mística de sant guerrer que inunda Aznar. Però un periodista que va entrevistar rutinàriament Aznar li ha fet canviar d'idea.

"El seu rotllo amb MAR era molt estrany —em conta el col·lega—, recorde que les vegades que vaig entrevistar Aznar amb MAR de portaveu, el president no em contestava ni una sola pregunta sense mirar-lo."

I amb MAR fora de joc?

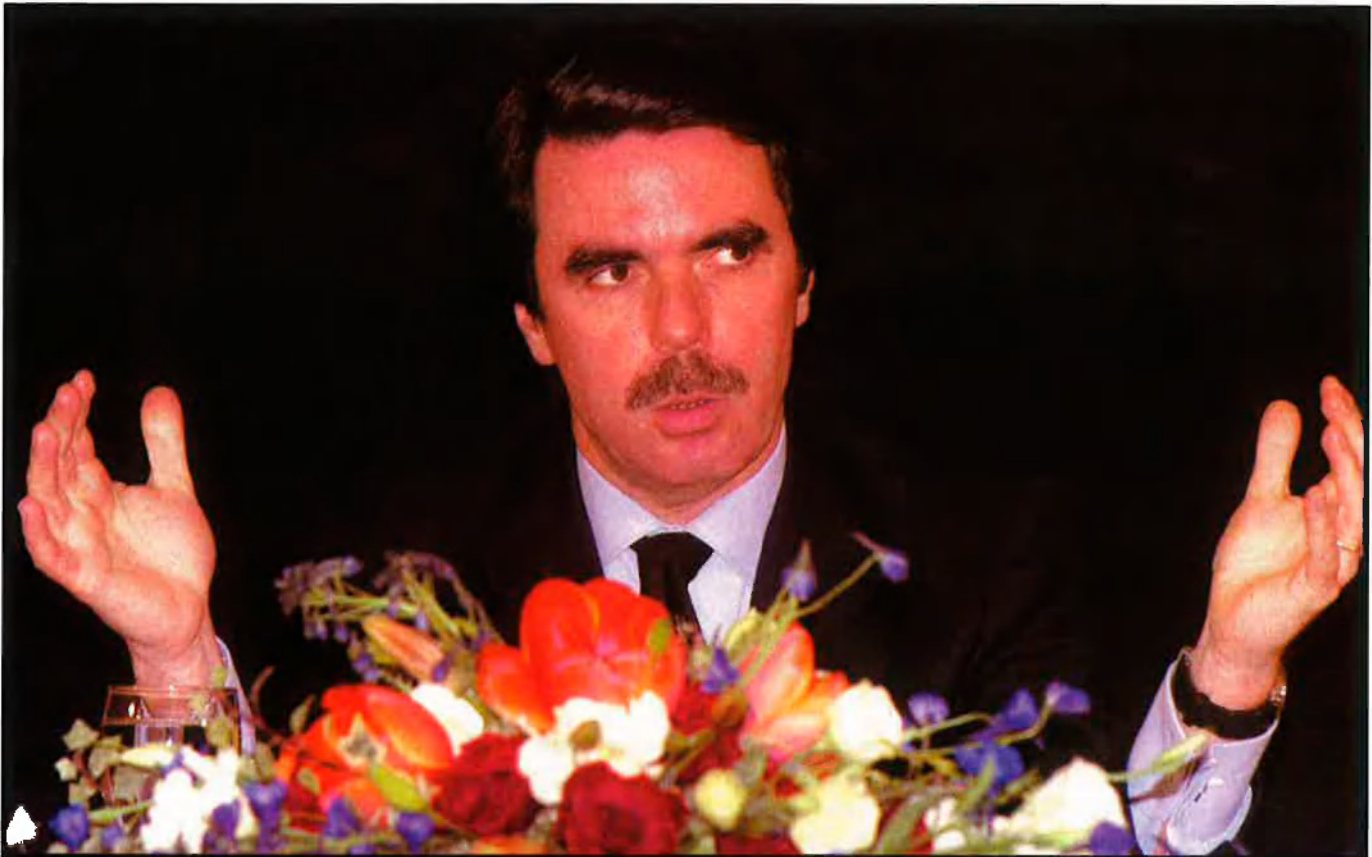
Més enllà dels mortals. "Doncs també molt estrany", em confessa aquest company. "Ara ja no mira ningú, ni tan sols et mira a tu; crec que ara ja sura per damunt de la resta de mortals."

"Jo pense que desfer-se de MAR —assegura un altre periodista polític amb fonts clau en el PP— és l'acte que el transforma definitivament en l'Aznar d'avui: un home normal que ha d'oblidar-se dels sentiments —eren amics íntims, i a MAR li deien 'l'ombra d'Aznar'— i de tot per aconseguir la transcendència i encaixar en els llibres d'història; un home que ha de tallar els lligams amb la societat per arribar a ser implacable i fer que l'estat espanyol siga eixa Espanya moderna però *recta* i tradicional que ell té al cap." Una Espanya de mercat, sense estat vigilant, d'economia privada, en la qual els poderosos toleren els treballadors amb la magnanimitat d'un demòcrata absolutista, d'un il·lustrat condescendent, però sever.

Ell té ideologia? És un fatxa? "No, no en el sentit antic del terme", afegeix el reporter, "com ho ha de ser un tipus que admira tant Primo de Rivera com Azaña? És cada dia més conservador perquè vol conservar allò que ell pensa que ha aconseguit per a Espanya; pel que sé", afirma el reporter. "Pensa que la regeneració a perpetuïtat de la política espanyola passa per un engrandiment transcendental de la idea d'Espanya; més que creure en Europa, creu en una Espanya unida i total que determine les actuacions d'Europa." Òbviament, Aznar no té en compte els nacionalismes autonòmics, i el combat fins al final és l'única forma que entén per aturar els atemptats d'ETA. "Entre moltes altres coses, no hem d'oblidar que ETA va atemptar contra ell", em recorden. "L'independentisme posa en perill la seua idea d'una Espanya transcendent, i ETA posa en perill la seua idea de la vida, i també la seua pròpia vida; és senzill: vol veure desaparegudes del mapa una i altra cosa."

Però, com és possible? L'hermètic, hieràtic i gairebé sobrenatural Aznar es mou per passions tan plebeies com la rancúnia? Pel dolor dels records? Per la por de perdre la vida? "Oh, no —apunta un tercer periodista que, com els altres, i per les seues relacions informatives i polítiques, prefereix que el nom quede entre ell i jo—, ho fa per Espanya; o això creu; i ho creu de veres; ell es veu com la representació adequada i precisa d'Espanya, com l'Espanya possible; sí, sembla que aspira a un alt càrrec a Europa una vegada es retire de la política estatal; però també allí ho farà en representació d'aquella Espanya espiritual en què creu, i també, probablement, per poder superar el prestigi europeista de Felipe González." "Quant a l'atemptat

José María Aznar ha sacrificat tot tipus de conviccions i amistat per arribar al cim de la seua carrera. De fet, ara sacrifica tota la seua reputació amb el pols als sindicats. Però se sent tan segur de que ell és Espanya, que no es planteja cap opció de derrota.

d'ETA –diu–, realment el va beneficiar: va passar de ser un individu sense carisma a ser un supervivent; i a ser considerat pels seus com un líder imbatible; un cabdill demòcrata, vaja.”

I què hi ha del centre reformista? De la dreta moderna? De l'Aznar-Tony Blair de dreta que fa al camí cap a l'esquerra, a l'inrevés del seu col·lega anglès? “Això va ser un camí necessari perquè el PP guanyara les eleccions, i un camí necessari perquè es mantinguera en la primera legislatura, quan era presoner del pacte amb el PNB i amb CiU; però amb la majoria absoluta –diu el tercer periodista– Aznar no es comporta segons els paràmetres del centre reformista, sinó que ha dut el centre reformista als paràmetres que ell té dins del seu cap; perquè ell, i només ell, està per damunt de tot; de fet, és un personatge llunyà.”

Segurament, ací està el secret de l'enrabiada contra els sindicats, i de la frase que els dedica (“*hay algunos que quie-*

ren fastidiar a España”). Perquè Espanya és ell, també des del punt de vista intel·lectual i ideològic. El president del Govern espanyol és avui un home que ha superat el cim d'ell mateix. Un home que no tolera les burles del guinyol de Canal Plus, perquè es creu imbuit de solemnitat. Els constants sacrificis que ha hagut de fer en la seua carrera l'han dut a aquesta convicció d'estadista suprem. El primer sacrifici d'Aznar va ser tallar els ponts de Fraga amb Madrid. Li resultava necessari, per evitar que Fraga, un Saturn de la política acostumat a devorar els seus fills, se'l menjara el dia que li passara pel cap tornar a controlar el PP. Manuel Fraga el va beneir com a líder d'un Partit Popular que mai no va somniar amb res més que a consolidar-se com a oposició al PSOE. Fraga va posar com a home de la seua màxima confiança Francisco Álvarez Cascos. Però Aznar va aprofitar molt bé Cascos, el va utilitzar com un gos de presa de l'oposició, i va acabar amb Felipe González,

després d'encarregar-se que el mateix Fraga no tinguera a Madrid influències per crear-li problemes si l'enveja es menjava el vell dinosaure. Més tard, Aznar sacrificarà Álvarez Cascos i MAR, quan les seues actuacions es feien tan cavernícoles que podien ferir la seua imatge de líder-de-centre-dreta. També va sacrificar Juan Villalonga quan es van descobrir els escàndols que esguitaven el seu mandat en Telefónica, sense oblidar que el seu comportament moral va escandalitzar Ana Botella. I es va sacrificar del tot íntimament amb el pacte amb CiU i, molt més, amb el PNB.

Tot ben lligat. Quan ETA va trencar la treva, Aznar, amb un partit dominat que ha convertit en una prolongació dels seus desitjos, va manipular els fets perquè la violència justificara el seu odi nacionalista. Ací, els sacrificis acabaren, i va començar la solemnitat. Ha arribat a autoritzar la fusió entre les dues plataformes digitals televisives, sí, però això

